

РЕШЕНИЕ

№ 3476

гр. София, 01.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав**, в публично заседание на 10.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разглежда дело номер **681** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № Р-22221018007988-091-001/27.09.2019 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С. в частта му, в която е потвърден с решение № 2094/12.12.2019 г., издадено от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С.. Жалбоподателят обжалва ревизионния акт в частта на начислен ДДС общо в размер на 42 971, 60 лв. за м. 01, м. 02 и м. 03.2018 г., по извършени доставки по чл. 6, ал. 3, т. 3 от ЗДДС към клиенти в страни членки по заявки чрез платформата А., както и в частта в която с ревизионния акт на основание чл. 86, ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС и чл. 21, ал. 2 от ЗДДС за комисионните услуги от доставчика А. С. Е. С. е на начислен ДДС за м. 01.2018 г. в размер на 217, 49 лв., за м. 02.2018 г. – в размер на 4351, 72 лв. и за м. 03.2018 г. – в размер на 9576, 53 лв.

Претендират се разноси.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № Р-22221018007988-020-001/19.12.2018 г., изменена със заповед № Р-22221018007988-020-002/27.03.2019 г. и заповед № Р-22221018007988-020-003/25.04.2019 г., издадени от М. С. Х., началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията му по ЗДДС за данъчни периоди от 01.08.2016 г. до 31.03.2018 г. На ревизираното лице, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК, е връчен екземпляр от заповедите за възлагане на ревизия. Със заповедта за възлагане на ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията. Изготвен е ревизионен доклад № Р-22221018007988-092-001/27.09.2019 г., същият е връчен на ревизираното лице, съдържа реквизитите по чл. 117, ал. 2 от ДОПК. Ревизионното производство е приключило с издаването на обжалвания ревизионен акт, който при административното му обжалване е потвърден с решението на решаващия административен орган в частта му, в която е начислен ДДС в размер на 4027, 97 лв. по недекларирана фактура № 6002/08.09.2017 г. с получател [фирма] (от съдържанието на жалбата не се установява обжалване на ревизионния акт в тази част), в частта на начислен ДДС общо в размер на 42 971, 60 лв. за м. 01, м. 02 и м. 03.2018 г., по извършени доставки по чл. 6, ал. 3, т. 3 от ЗДДС към клиенти в страни членки по заявки чрез платформата А.. В хода на ревизионното производство на дружеството са били връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице, били са изпратени искания за представяне на документи и писмени обяснения от трети лица. Установено е, че извършваната дейност от дружеството е продажба на храна на клиенти на дребно в обекти за бърза закуска и предлагане на кейтъринг на готвени ястия, сандвичи и закуски, кафе-автомати за бързо оборотни стоки и онлайн търговия с кафе и напитки. За извършване на дейността си дружеството разполага с наета складова площ, търговски обекти и кейтъринг-кухня в [населено място].

Установено е, че закупените от дружеството стоки, предимно хранителни стоки и напитки са заприходени по счетоводна сметка 304 стоки, която не се води аналитично по видове, количество и доставни цени. Сметката съдържа само информация за стойностите на стоково-материалните запаси общо за всички обекти. Няма заведена отчетност, а произведената готова храна по сметка 303 готова продукция, като приходите от продажби се отчитат по кредита на сметка 702 приходи от продажби на стоки, по която се осчетоводяват извършените продажби общо от всеки търговски обект. В хода на ревизионното производство е установено, че дружеството не е включило в дневника за продажбите за м. 09.2017 г. и в следващи периоди фактура № 6006/0809.2017 г. с ДДС в размер на 4027, 97 лв. с посочен предмет на доставката газирани напитки и посочен получател [фирма]. На основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС за м. 09.2017 г. е начислен ДДС в размер на 4027, 97 лв. В хода на ревизионното производство, от справка в системата V. е установено, че [фирма] е получател на услуги, свързани с използването на онлайн платформа, за което са издадени фактури от чуждестранното лице А. S. E. S.. Предмет на доставка по издадените фактури са получени комисионни. Установено е, че А. предлага услугата продавач – клиент, за което издава фактури за комисионни, удържани при продажбата на стоки с получатели клиенти, които не се данъчнозадължени лица. Тези услуги са декларирани от А. като вътреобщностни доставки с получател българското дружество [фирма].

Декларираните от чуждестранното дружество услуги за ревизирания период, са както следва – за м. 01.2018 г. в размер на 556 евро или 1087, 44 лв., за м. 02.2018 г. – в размер на 11 125 евро, или 21 758, 60 лв., за м. 03.2018 г. – в размер на 24 482 евро, или 47 882, 63 лв. Установено е, че фактурите са издадени във връзка с получени услуги по продажба на стоки чрез платформата А., като стоките, предмет на продажба се изпращат от [фирма] чрез куриерско дружество DPD S. до складовете на А., разположени на територията на други държави членки.

Българското дружество е регистрирано за целите на ДДС единствено в Република България и не разполага с обекти в други страни – членки на Европейския съюз. А. не придобива право на собственост върху стоките, получатели на стоките са физически лица на територията на Великобритания, Федерална Република Германия, Република Франция, Кралство Испания и Република Италия, които не са данъчнозадължени лица. Приходите от продажби на стоките са получавани по банков път. За предлаганите услуги по продажби на стоки А. е удържало комисионни, изчислени на базата на А. калкулатор – автоматично при покупката на стоките от крайните клиенти, и се удържат от А. за услугата, която предлага за съхранение на стоките, като доставчикът на стоките [фирма] получава разликата до продажната цена. Българското дружество е декларирало, че продажбите на стоки през акаунта в А. са били предназначени предимно за английския пазар, където съгласно местното законодателство, ДДС за пакетирано печено кафе и за всякакви кафеени продукти е със ставка 0% както за физически, така и за юридически лица. Във връзка с продажбите на стоки през А. не са подавани искания за възстановяване на ДДС в Република България. Последната стока от [фирма] за А. е била изпратена на 25.04.2018 г., месец след тази дата акаунтът на платформата на А. е спрял. Българското дружество е декларирало, че за ревизирания период предадените стоки за продажби към А. са на стойност 214 858 лв. с ДДС на база изпратени товарителници към S. за продажби на стоки. Установено е, че [фирма] е изпращало стоките след регистрацията на дружеството на сайта на А. на 27.12.2017 г. и от събраните доказателства се установявало, че при продажбата им към клиентите (данъчно незадължени лица) стоките са се намирали на територията на Република България. Част от получените по банков път плащания от А., а именно оборотът за м. 02 и м. 03.2018 г. са декларирани от българското дружество в дневник за продажбите за м. 04.2018 г. като вътреобщностни доставки с получател А. S. E. S..

Останалата част от плащанията са декларирани като вътреобщностни доставки на стоки за м. 06.2018 г. на стойност 195 473 лв. и за м. 07.2018 г. на стойност 275. 02 лв. За м. 02.2018 г. А. е декларирало извършени услуги по вътреобщностни доставки с получател [фирма] на стойност 11 125 евро, или 21 758, 60 лв., а за м. 03.2018 г. на стойност от 24 482 евро или 47 882, 63 лв. За ревизирания период до 30.03.2018 г. включително са получени плащания по банков път от продажби на стоки на стойност от 50 491, 10 лв., които са декларирани от ревизираното дружество като вътреобщностни доставки на стоки с получател дружеството А.. Сумите са осчетоводени по дебита на сметка 411 клиенти и кредита на сметка 702 приходи от продажби на стоки – предимно напитки и кафе капсули. Органите по приходите са приели, че за извършвания трансфер на стоки чрез платформата на А. е приложима нормата на чл. 6, ал. 3, т. 3 от ЗДДС. Приели са, че съгласно чл. 117, ал. 1, т. 3 от ЗДДС документирането на доставката по чл. 6, ал. 3, т. 3 от ЗДДС се извършва с протокол, който следва да бъде издаден не по-късно от 15 дни от датата, на която

данъкът е станал изискуем, т.е. не по-късно от 15 дни от започване на транспорта, докато българското дружество не е издало протоколи по чл. 117 от ЗДДС. По отношение на правото на приспадане на данъчен кредит органите по приходите са обосновавали приложимостта на чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, която изключва това право при доставка на стоки по смисъла на чл. 6, ал. 3, т. 3 от ЗДДС. Установено е, че за периодите от м. 01 до м. 03.2018 г. дружеството е получило плащания от А. в размер на 214 858 лв. При съпоставка на получените парични преводи с размера на удържаното комисионно възнаграждение е установено, че са получени плащания за м. 01.2018 г. в размер на 2148, 58 лв., за м. 02.2018 г. – в размер на 66 505, 98 лв. и за м. 03.2018 г. – в размер на 146 103, 44 лв.

При съобразяването на тези обстоятелства, с ревизионния акт, на основание чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗДДС за получените плащания по сделки за продажби на стоки чрез платформата А. с получатели чуждестранни физически лица, е начислен ДДС за м. 01.2018 г. в размер на 429, 72 лв., за м. 02.2018 г. в размер на 13 321, 20 лв. и за м. 03.2018 г. в размер на 29 220, 68 лв. За тези доставки не е признато правото на приспадане на данъчен кредит. По отношение на начислените и удържани комисионни от А. е установено, че за м. 01.2018 г. същите са в размер на 556 евро, за м. 02.2018 г. са в размер на 11 125 евро, за м. 03.2018 г. са в размер на 24 482 евро. Дружеството не е декларирало, че е получател на комисионни услуги от доставчик – данъчно задължено лице А., регистрирано за целите на ДДС в Л.. Посочено е, че доставките на услуги са облагаеми доставки по чл. 12, ал. 1 от ЗДДС и са с място на изпълнение на територията на страната по смисъла на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС. Съгласно чл. 82, ал. 2 от ЗДДС, когато доставчикът е данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната и доставката на услугата е с място на изпълнение на територията на страната и е облагаема, данъкът е изискуем от получателя на доставката, когато последният е данъчнозадължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 и 6 от ЗДДС. При ревизията е установено, че жалбоподателят притежава фактури, издадени от А., в които е посочено стойността на удържаните комисионни чрез платформата на А., като фактурите не са отразени в дневниците за покупки за съответните периоди. Таксите/комисионните се удържат за всяка една направена поръчка, като А. приспада приложимия процент за таксата за препращане изчислен върху общата продажна цена – това е общата сума, платена от купувача, включително цената на продукта и всички такси за доставка или опаковане. В хода на ревизионното производство е установено, че дружеството не е начислило ДДС на основание чл. 86 от ЗДДС, като не е издало протокол по чл. 117 от ЗДДС, в който да посочи данъка на отделен ред и да го включи в дневника за продажби, дневника за покупки и СД по ДДС. Установено е, че доставките на услуги от А. не се били укрити и данни за тях са налични в счетоводството на жалбоподателя.

В хода на ревизията дружеството е направило писмено изявление, че желае да упражни правото на данъчен кредит по процесните доставки на комисионни услуги в периода, в който данъкът е станал изискуем. На основание чл. 86, ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС и чл. 21, ал. 2 от ЗДДС за комисионните услуги от доставчика А. е начислен ДДС в посочените по-горе размери.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от

ДОПК, и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

Жалбоподателят обжалва ревизионния акт в частта на начислен ДДС общо в размер на 42 971, 60 лв. за м. 01, м. 02 и м. 03.2018 г., по извършени доставки по чл. 6, ал. 3, т. 3 от ЗДДС към клиенти в страни членки по заявки чрез платформата А.. Спор между страните по отношение на фактите не съществува. От събраните по делото доказателства се установява, е че [фирма] е получател на услуги, свързани с използването на онлайн платформа, за което са издадени фактури от чуждестранното лице А. S. E. S.. Предмет на доставка по издадените фактури са получени комисионни. Установено е, че А. предлага услугата продавач – клиент, за което издава фактури за комисионни, удържани при продажбата на стоки с получатели клиенти, които не се данъчнозадължени лица. Тези услуги са декларирани от А. като вътреобщностни доставки с получател българското дружество [фирма]. От събраните по делото доказателства се установява, че фактурите са издадени във връзка с получени услуги по продажба на стоки чрез платформата А., като стоките, предмет на продажба се изпращат от [фирма] чрез куриерско дружество DPD S. до складовете на А., разположени на територията на други държави членки. Българското дружество е регистрирано за целите на ДДС единствено в Република България и не разполага с обекти в други страни – членки на Европейския съюз (обстоятелство, по което страните не спорят). А. не придобива право на собственост върху стоките, получатели на стоките са лица на територията на Великобритания, Федерална Република Германия, Република Франция, Кралство Испания и Република Италия. Приходите от продажби на стоките са получавани по банков път. За предлаганите услуги по продажби на стоки А. е удържало комисионни, изчислени на базата на А. калкулатор – автоматично при покупката на стоките от крайните клиенти, и се удържат от А. за услугата, която предлага за съхранение на стоките, като доставчикът на стоките [фирма] получава разликата до продажната цена. Българското дружество е декларирало, че продажбите на стоки през акаунта в А. са били предназначени предимно за английския пазар, където съгласно местното законодателство, ДДС за пакетирано печено кафе и за всякакви кафеени продукти е със ставка 0% както за физически, така и за юридически лица.

Във връзка с продажбите на стоки през А. не са подавани искания за възстановяване на ДДС в Република България. Българското дружество е декларирало, че за ревизионния период предадените стоки за продажби към А. са на стойност 214 858 лв. с ДДС на база изпратени товарителници към S. за продажби на стоки. Установено е, че [фирма] е изпращало стоките след регистрацията на дружеството на сайта на А. на 27.12.2017 г. и от събраните доказателства се установява, че при продажбата им към клиентите стоките са се намирали на територията на Република България. Част от получените по банков път плащания от А., а именно оборотът за м. 02 и м. 03.2018 г. са декларирани от българското дружество в дневник за продажбите за м. 04.2018 г. като вътреобщностни доставки с получател А. S. E. S.. Останалата част от плащанията са декларирани като вътреобщностни доставки на стоки за м. 06.2018 г. на стойност 195 473 лв. и за м. 07.2018 г. на стойност 275. 02 лв. За м. 02.2018 г. А. е декларирало извършени услуги по вътреобщностни доставки с получател [фирма] на стойност 11 125 евро, или 21 758, 60 лв., а за м. 03.2018 г. на стойност от 24 482 евро или 47 882, 63 лв. За ревизионния период до 30.03.2018 г. включително са получени плащания по банков път от продажби на стоки на стойност от 50 491, 10 лв., които са декларирани

от ревизираното дружество като вътреобщностни доставки на стоки с получател дружеството А.. Органите по приходите са приели, че за извършвания трансфер на стоки чрез платформата на А. е приложима нормата на чл. 6, ал. 3, т. 3 от ЗДДС. Изводите на органите по приходите са правилни. Всъщност, единственото оплакване съдържащо се в жалбата по отношение незаконосъобразността на ревизионния акт в тази му част е обосновано с обстоятелството, че всичките продажби към клиенти на А. са били юридически лица, регистрирани по ДДС в съответната държава. Това обстоятелство, обаче не се установява от събраните по делото доказателства. Нито в хода на ревизионното производство, нито в хода на производството пред решаващия административен орган, нито в съдебното производство са събрани доказателства, от които може да се направи извода, че клиентите на А. са били юридически лица, регистрирани по ДДС в съответната държава.

Доказателствената тежест в тази насока принадлежи само на жалбоподателя, но не и на органите по приходите. При съобразяването на обстоятелството на непредставяне на доказателства в посочената насока органите по приходите правилно са обосנוвали приложимостта на чл. 6, ал. 3, т. 3 от ЗДДС (в приложимата редакция за процесния период), съгласно която за възмездна доставка на стока за целите на този закон се смята и изпращането или транспортирането на стоки произведени, извлечени, обработени, закупени, придобити или внесени на територията на страната от данъчно задължено лице в рамките на неговата икономическа дейност, когато стоките се изпращат или транспортират за целите на неговата икономическа дейност от или за негова сметка от територията на страната до територията на друга държава членка, в която лицето не е регистрирано за целите на ДДС. Посочените доставки са с място на изпълнение на територията на страната съобразно чл. 17, ал. 2 от ЗДДС, съгласно който място на изпълнение при доставка на стока, която се изпраща или превозва от доставчика, получателя или от трето лице, е местонахождението на стоката към момента, в който се изпраща пратката или започва превозът ѝ към получателя. Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 3 от ЗДДС документирането на доставката по чл. 6, ал. 3, т. 3 от ЗДДС се извършва с протокол, който следва да бъде издаден не по-късно от 15 дни от датата, на която данъкът е станал изискуем, т.е. не по-късно от 15 дни от започване на транспорта, докато българското дружество не е издало протоколи по чл. 117 от ЗДДС. По отношение на правото на приспадане на данъчен кредит се обосновава се приложимостта на чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който текст данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка (т. 1), извършено от него плащане преди да е възникнало данъчното събитие за облагаема доставка (т. 2), осъществен от него внос (т. 3), изискуемия от него данък като платец по глава осма (т. 4). Доколкото извършените доставки са такива по чл. 6, ал. 3, т. 3 от ЗДДС и при съобразяване на съдържанието на посочената норма на чл. 68, ал. 1 от ЗДДС следва извода, че лицата, които извършват доставки по чл. 6, ал. 3, т. 3 от ЗДДС не попадат в посочените в глава осма платци на данъка, които имат правото на

данъчен кредит, за тях не възниква правото на приспадане на данъчен кредит по издадени протоколи по чл. 117, ал. 1, т. 3 от ЗДДС.

По отношение на начислените и удържани комисионни от А., спор между страните по отношение на фактите не съществува, те правилно са установени от органите по приходите. От събраните по делото доказателства се установява, че за м. 01.2018 г. същите са в размер на 556 евро, за м. 02.2018 г. са в размер на 11 125 евро, за м. 03.2018 г. са в размер на 24 482 евро. Установява се, че дружеството жалбоподател не е декларирано, че е получател на комисионни услуги от доставчик – данъчно задължено лице А., регистрирано за целите на ДДС в Л.. Доставките на услуги са облагаеми доставки по чл. 12, ал. 1 от ЗДДС и са с място на изпълнение на територията на страната по смисъла на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС. Съгласно чл. 82, ал. 2 от ЗДДС, когато доставчикът е данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната и доставката на услугата е с място на изпълнение на територията на страната и е облагаема, данъкът е изискуем от получателя на доставката, когато последният е данъчнозадължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 и 6 от ЗДДС. Установява се, че жалбоподателят притежава фактури, издадени от А., в които е посочено стойността на удържаните комисионни чрез платформата на А., като фактурите не са отразени в дневниците за покупки за съответните периоди. Таксите/комисионните се удържат за всяка една направена поръчка, като А. приспада приложимия процент за таксата за препращане изчислен върху общата продажна цена – това е общата сума, платена от купувача, включително цената на продукта и всички такси за доставка или опаковане. Установява се, че дружеството не е начислило ДДС на основание чл. 86 от ЗДДС, като не е издало протокол по чл. 117 от ЗДДС, в който да посочи данъка на отделен ред и да го включи в дневника за продажби, дневника за покупки и СД по ДДС. Не се спори между страните, изявление в тази насока се съдържа в ревизионния акт, че доставките на услуги от А. не се били укрити и данни за тях са налични в счетоводството на жалбоподателя. В хода на ревизията дружеството е направило писмено изявление, че желае да упражни правото на данъчен кредит по процесните доставки на комисионни услуги в периода, в който данъкът е станал изискуем.

На основание чл. 86, ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС и чл. 21, ал. 2 от ЗДДС за комисионните услуги от доставчика А. органите по приходите са начислили ДДС в посочените по-горе размери. В жалбата се излагат доводи, свързани с обстоятелството, че е недопустимо да се откаже да се откаже правото на данъчен кредит на дружеството жалбоподател по съответния протокол без едновременно с това да се намали (коригира) размерът на дължимия от лицето данък, като това като краен резултат би довело до определяне на задължение към бюджета по всеки конкретен протокол в размер на 0 лв. Всъщност, от съдържанието на ревизионния доклад, както и от съдържанието на ревизионния акт се установява, че за данъчен период 01.01.2018 г. – 31.01.2018 г. на дружеството е начислен ДДС в размер на 217, 49

лв. за получени услуги по ВОП – комисионни за продажби на стоки от А. С. Е. С., за данъчен период 01.02.2018 г. – 28.02.2018 г. на дружеството е начислен ДДС в размер на 4351, 72 лв. за получени услуги по ВОП – комисионни за продажби на стоки от А. С. Е. С., за данъчен период от 01.03.2018 г. – 31.03.2018 г. на дружеството е начислен ДДС в размер на 7508, 16 лв. за получени услуги по ВОП – комисионни за продажби на стоки от А. С. Е. С.. Следва да се съобрази обстоятелството, че при режима на самоначисляване не се извършва плащане на ДДС между доставчика и получателя на услугите, като последният следва да плати данъка за извършените доставки при тяхното получаване и по принцип може същевременно да приспадне същия този данък, така че на данъчната администрация да не се дължи никаква сума. В рамките на режима на самоначисляване принципът на данъчния неутралитет налага, ако са изпълнени материално правните изисквания, правото на приспадане на ДДС по получените доставки да се предоставя дори данъчно задължените лица да не са спазили някои формални изисквания.

Съгласно чл. 73а, ал. 1 от ЗДДС при доставки данъкът, за които е изискуем от получателя, правото на приспадане на данъчен кредит е налице и когато доставчикът на стоката не е издал документ, който отговаря на изискванията на чл. 114 и/или получателят не разполага с документ по чл. 71, т. 2, 4 и 5 и/или получателят не е спазил изискванията на чл. 72, ако доставката не е укрита и данни за нея са налични в счетоводството на получателя. Конкретните обстоятелства, които се установяват в това производство, които са установени и от органите по приходите и по които страните не спорят са тези, че не е налице спор по реалността на доставката, реалността на същата е доказана, сделката не е укрита, данни за нея са налични в счетоводството, данъчната администрация разполага с необходимата информация, няма злоупотреба и бюджетът не е увреден. В процесния случай е налице неиздаване на протоколи за самоначисляването на данъка по чл. 117 от ЗДДС. Доколкото неиздаването на протокол по чл. 117 от ЗДДС е първият елемент от фактическия състав на начисляването на данъка (чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗДДС), в аспекта на приложението на чл. 73а от ЗДДС следва да се приеме, че неиздаването на протокол означава неначисляване на данъка. Неначисляването на данъка не е законова пречка за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит в случаите на самоначисляване. При съобразяване на обстоятелството, че не е налице начисляване на данъка в процесния случай, то следва неговото начисляване за съответните периоди и признаване на правото на приспадане на данъка, което са направили и органите по приходите (изявление в тази насока се съдържа и в решението на решаващия административен орган). Когато в хода на ревизионното производство органите по приходите са установили, че търговското дружество не е упражнило правото си на приспадане на ДДС и не е начислило данъка, като при съобразяването на това обстоятелство, на основание чл. 12, ал. 1, т. 14 от ДОПК е изискал от дружеството относимите доказателства, като включително от лицето е поискано да направи изявление

дали иска да упражни това право. В процесния случай дружеството е заявило, че желае да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит, като предназначението на предмета на доставката обосновава това право, като органите по приходите са начислили дължимия данък и са признали правото на приспадане на данъчен кредит.

При съобразяването на това обстоятелство, жалбата е неоснователна и в тази й част.

При съобразяването на тези обстоятелства следва извода за законосъобразност на ревизионния акт в обжалваната му част.

Искане за присъждане на разноски е направено от ответника, поради което на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да му се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 2508, 31 лв.

Искане за присъждане на разноски е направено от жалбоподателя по спора, но с оглед на изхода на спора, на него не се дължат разноски.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт № Р-22221018007988-091-001/27.09.2019 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С. в частта му, в която е потвърден с решение № 2094/12.12.2019 г., издадено от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., а именно в частта на начислен ДДС общо в размер на 42 971, 60 лв. за м. 01, м. 02 и м. 03.2018 г., по извършени доставки по чл. 6, ал. 3, т. 3 от ЗДДС към клиенти в страни членки по заявки чрез платформата А., както и в частта в която с ревизионния акт на основание чл. 86, ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС и чл. 21, ал. 2 от ЗДДС за комисионните услуги от доставчика А. S. E. S. е наначислен ДДС за м. 01.2018 г. в размер на 217, 49 лв., за м. 02.2018 г. – в размер на 4351, 72 лв. и за м. 03.2018 г. – в размер на 9576, 53 лв., като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 2508, 31 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

